

TündérVölgy

*Elfelejténélek,
Ha tudnám,
Hogy azután békén
Alunnám.*

Vörösmarty Mihály

(1)

Feküdni ===== orcám lehúz, a karjaim lelóg-
nak ===== midőn kocognak a falon, kaparászik egy
remélem hogy nem az ellenség tüzesen pattantam rá az ajtó-
ra, de már bejött az egyik m....., le is vert a kabátja ujjával egy
üveget hogy meg se mozdulok nem engedik be, senkit se, úgy
lettek oktattva, úgy van utasítva a cseléd, be akar jönni, csak
lőjed le, mégis v.hogyan begyött, kellemetlen szaga van, be-
jön, mire én ===== meglepetést színelve
azt mondom neki, intek közben, hagyja csak ott azt az üveget,
hogy tegnap láttam őt az étkezőkocsiban beszélgetni egy nő-
vel, ittak is, zörgött a poharával, büdös az a vendéglő, ott
szoktam megenni három süteményt, nem lehetett hallani, miről
pofáztál, mondom a m.....nak, azzal a babával, pofáztál neki,
zörögtél, mondtam neki, de csak állt ott, hogy ő elfelejtett va-
lamin, röcögte, mintha kifelejtettem volna valamit, bámul a le-
vegőbe, ez be van rekedve, akkor megint visszafeküdtem,
szédülök, az üveg nem tört el, gurul ide-oda a padlón, délutáni
álmos meleg, lemegy a vérnyomásom, nincs elég levegő, arról
a reklámfilmről, nem?, ez egy kérdés, nem hallod?, sajnos, tu-
dok vele beszélni, úgy látszik, tudok m.....ul, hogy utazok haza-
felé a lakosság kedves be lesz mutatva a haza, egy mosoly-
gós angyal, azzal reklámozzátok, mi?, ott ültél vele, nem?, kér-
tél egy pohár szódát és kikanalaztad belőle a buborékot, az-
tán a kiskanalat beledugtad a szájába, vagy nem?, angyal-
kának, mi?, ledugtad neki, na, most már beszélj te is, mondj va-

lamit, nem szól, nem néz rám, egészen megnyúlt az orra, ilyen egyszerű, akkor megpróbáltam felülni ebben az országban forgolódás, nézem a mennyezetet, kiállok a folyosóra, sétálok, nézem az ablakban a tükörképemet, hazai fasor, és föl se kelek, sikálják az agyakat, nem látok ki, talán már nem is látok, sötét, bíborvörös az ég, kilenc óra múlt évekkel el benéz valaki, üvöltöznek, két kis sárga gyerek, lakosság, egyedül az egész, szívják az orrukat, csúszkál a haza setét hullámos tengerré vize tündérvölgyet csordultig nem ragyog, mély por lepi el, valami erős nem meghalni erős, a legszívesebben azt csinálnám, hogy a m.....okat nem engedném be, vizsgálat, én rendeletekkel fogok kormányozni, hátra lehet dőlni, lógatom a lábaim, csúszkálni hátrafelé, széjjelmállik, a hülyéket vizsgálják, le kellett hajolni hála istennek seggel fölfelé, egyikük se normális, nem váltam be, méricskéltek oldalazva közlekedtem hála az isten' szerencsére úgy látszik nem felelek meg, az volt a kérdés, hogy mi a szakmája, mondtam nekik valamit, süllyed a hajó és be fog jönni a tengervíz, hogy ő nem aztat kérdezte, lapátolok, csak nehezen tudok hozzáférni a m.....tól, meregetem vissza egy pohárral, úszkálnak a rágcsálók, a víz ömlik be, a kis hegyes fejecskéjüket ügyesen kidugják, a sót kipislogják a szemükből, elég volt, akkor föl akartam egyenesedni, de üvöltözni kezdett, hogy maradjak csak úgy, mint egy hülyével, én se írásburok, védekezek és leírom nem feleltem meg nekik, a lépcsőházban támaszkodnak, ezek beváltak, hazai, a korlátnak dől és kiabál tehát én igyekszem hazafelé ami nincs hatker pártközpont, én így védekezem, kövér, nyáladzik, csúszkálnak a kölykei, a magáé csúszkál, a tiéd, drágám, az az üzemi szemét, megagyaltják, belepofozzák a főzeléket, bekúrjál a fürdőkádba, drága honfiak, csupa kék folt, lilák a m.....ok na most ezt nem lehet észrevenni, a m..... célpont türelmes, mint a burkolat, a kaput benyomtam, az ablakok kitörve, átfúj a szél a nemzeten, m..... felsőbbrendű táblák tél, fehér, csillogó a proletárok büdösek, ilyen tényleg nincs, én ründülütükkül fuguk körnőnyözni, zsírosak a parasztjaim, meglett mondva, hét oláh cigány, egy illatos tanító, mindegyikre jut három szem krumpli, juttattam hármat anyád picsája szovjet katonai illat mondta az egyik paraszt a tanítónak, mire az teljes erőből belerúgott a hegyes cipőjével, a paraszt kapaszkodik ijettibe' összecsucsklott, a cigányok elszaladtak, különkülön a mosoly másoké, mely áradat a felől csurog én nem

vettem észre, hogy félek, széjjelnyomtam egy rovar, milyen kevéske anyag, nekizuhogott az ablaknak, rátettem a papucsot, recseg, kalimpál, kijön belőle az a kevés nem észrevenni, a propik ordítóznak, hatra megy be és minden reggel bemegy, annak is a tengert mutatták volna meg inkább a szerelőcsarnok helyett, vonszolódjál kifelé, fiam, és ne tekingessél, és ne kapaszkodj bele semmibe, mellébeszélteél, kisfiam, és ne álljál a tévé elé, semmi, de semmi elé se, de azt nem kívülről figyeled, a parasztok eszik a szalonnájukat a krumplihoz, három paraszt, az egyik a földön, a többiek rágnak, hét cigány, egy tanító, a cigányok leléptek, annyi víz jön be, amennyi kimerül, a tanítónak nincs szalonnája, a cigányoknak se, a cigányok tetvesek, a tanító is tetves, csak ő illatosítja magát, tündérek Halászkert, az egyik paraszt beleejtette a tűzbe a szalonnáját, az anyád picsájátozó, mikor a tanító megrúgta, a szalonna beleesett a tűzbe, nagy sercegés, közben két cigány visszaólalkodott, két nő, kicsit aludtam, ennek a kocsinak nincs hangja, az utakon nincs gödör, ezek teljesen hülyék, az utasoknak be van nyomva az orruk, azt hiszem hogy finnek, mind egyiken van valami bordószínű ruhadarab, lemorzsázzák magukat, a banánhéjat tömködi bele a szeméttartóba im vorra-um egy szöszi az orrához tartja a könyvét, így goethe úgy goethe, olyan közel tartja, hogy becsúsznak középre a szemei, kóla kettő hatvan mindenki hülye, viszik a hülye csomagjaikat, nem beszélgetnek, szíve forrott és habozott mint vad tenger, ne álljon elém például hagymát zabálok, hagymát fogok zabálni és kilehelem, a cigányok igyekezete, hogy kipiszkálják valahogy a szalonnát, felváltva nyúlkálnak bele a tűzbe, kapkodják a kezüket, perzselt bőrszag, lehelek, a tanító illatozik, a parasztok hangosan esznek, jó az álmodozás, a két nő kapkod és sikítozik, dől befelé a víz nincs jó álmodozás a tanítónak van egy üveg konyakja, lapos üveg, olykor beleiszik, a krumplijáról húzogatja le a héjat, hogy kell befejezni valamit, nem vártam magát nem vártalak, nem vagyok odaragasztva senkihez, a parasztok fénylenek, a szalonnadarab közben szénné égett, a két nő közli, hogy ők szívesen szopnának, ha kapnak a konyakból, az anyád picsájátozó paraszt most már csak meg se mozdul, fölösleges meghalt vagy elaludt vagy kitalálták én megpróbáltam megszabadulni tőled a finn észreveszi, hogy a könyvéből hiányzik néhány oldal goethe, valahogy nyitva tartom a szememet, nem vár senki sem azért nem

ok nélkül bírja őt a tündér nem vár senki nem szuszog, nem fog szuszogni magát nem várják a hegyvidék sötét tömbjei, ahogy elzuhog a vonat, és az ezüst meg arany pontocskák lámpafény nyolc oldalt olvastam, az ülést hátradöntjük, lógázom a lábaim, kicsit nyom valami, itt nem kérdezősködnek idáig és itt kezdenek neki, megváltozott a levegő öregebb egy nagy ívben repülő kólásüveg, ahogy tompán széjjelcsattan, nekem egy külön kis jégdarab, és az se hűti le de nem hűtik le az olvadozót emeli át harminc percig álltunk a határon emeli magasra, Túl a napon egy szép ligetes csillagra ez fényesebb és virágzóbb, mégis hideg, mint a jégkristály, érzékeny, ragyogó valami, egy csillogó szemű baba, aki a boldogságtól elfelejtette kivenni a kanalat a szájából, akkor leesett a könyv az ölemből, kitámolygok a mosdóba, fogat mosok, belevizelek a lefolyóba, és nézem közben néztem azt az arcot a tükörben akivel senki sincs.

Az életemből ki szokott maradni az elem. te.

(2)

A közértből loptuk, és a zsebemben ===== viselem el egész délelőtt, akkor teljesen sötét volt, elfeketedett az ég, bekapcsolták a világítást, folyamatosan mormogott, zuhog a jég, nem volt tanítás, lefeküdni szabad, nem kellett reggelizni, szétnyomtam a zsebemben a lopást ===== nem ismernek meg ===== nem bámul ide ===== a neoncső percegett, ki-kialszik, a körmömmel pöckölgetem, kilazult foglalat tök sötétség belebújtam a pizsamámba, én délelőtt is alszom, egész nap, mindent összekentem, nem fogok enni, nem kelek föl, behunytam a szemem, ez a legkisebb hely a világon
nem ragyogóbb itt minden omladék
nem mesekék.

(3)

A legtovább az bírja ki ===== vidáman kalimpáltam, nem én ===== én nem beszélgetek senkivel, nem beszélni, örülni valaminek, félnék szagok, valami ragacs, alig lehet lenyelni, nem lehet, mindegyik a kanalát használja ki, édeskés, föltpad a fogínyre, beleragad a fogakba, próbáltam széjjelharapni, az igyekezett az örök égi Kék íróniája lenyűgözi visszatartani az öklendezést ő egy dög és az az egy dög vezényel, amikor valaki rosszul lesz, összeesik és hányni kezd valami hang mert nem felelt meg neki ===== az evés tetszik, kanalázás, az tetszik a legjobban ===== az izé belekötött a cigányokba, az egyik csávó, mert beleakadt egy spinkóba, és aztán meg hiába igyekezett, hogy letépje magáról, egy rekedtes hangú spiné, villogtatja a szemeit, nem bírta letépni, mert az odatérdelt elé és belemarkolt a zubbonya ujjába, nekilökte őt ötöt a kerítésnek, hogy le akarja szopni a ===== mindenkit odalöknek, api, piszkálom a husit, leültem és a húsdarabkákat kipiszkáltam a tányér szélére, nekem az tetszik itt a legjobban, hogy ===== billeg a fejem, billegett, mint egy sisak, az a lábos, nem félnék vagyok, folyton éhes és folyton ijedezem, ha kimegyek a körletből, megcsap az a rettenetes szag, kifordultam a kuhnyából, a bécs melletti szelet, van száz-száztíz lélek és legtovább aki itt marad ===== bizonyos illetők, miután egy jókora, feketére égett, befüstölődött kondérban kihozták nekik a levest, a homokot, amit addig a markukban szoron-

gattak, sarat, kavicsot, papírsebkendőket, széjjelszagot
műanyag zacskók darabkát, mindenféle szemetet kezdtek
beleszórni, a közelben állók pedig beleköpdöstek a levesbe,
közben pedig egy szó nem hangzott el, csak egy, egyetlen ri-
adt, rövidke sikoltás, van száz lélek, száz-százötven lélek, az
nem felel meg
van száz-százötven lélek
vígan éldegéltek.

(4)

Nem tévedtem el, csak nem talállok ki ===== nem lehet jobban figyelni ===== kilépni, oldalt megálltam, és azt néztem, hogyan viszi tovább valami azt az ===== hogy viszik tovább == az én == valamilyen erőooooooooooooooooo ===== hogy lendül tovább az a gép, emelkedik föl és lesújt s a fellegekig nyújtózik elő. Igyekeztem elkerülni, nem érni hozzá, semmihez, az én mégis minduntalan valami máshoz ütődik.

Budapest

Kukorelly Endre